

PARS TERTIA DE SACRAMENTIS ET SACRAMENTALIBUS.

TITULUS I.

DE SACRAMENTIS IN GENERE.

UNIGENITUS Dei Filius qui ad hoc venit in mundum, plenus gratiæ et veritatis (1), ut de ejus plenitudine accipientes homines, quibus potestatem dedit filios Dei fieri (2), vitam habeant et abundantius habeant (3), atque divinæ efficiantur consortes naturæ (4), septem instituit sacramenta, veluti stillicidia profluentis in nos divinæ gratiæ, et fontes purissimos, unde ad animas purgandas et sanctificandas aquæ derivantur salutare. Nihil ergo in Ecclesia Dei sanctius, aut utilius; nihil excellentius, aut magis divinum quam sacramenta, per quæ omnis vera justitia vel incipit, vel cœpta augetur, vel amissa reparatur (5).

Sunt itaque sacramenta invisibilium quæ Spiritus Sanctus in nobis operatur visibiles formæ, juxta Augustinum (6), et divinarum promissionum certissima pignora, non vero mera signa quibus fideles ab infidelibus distinguantur, nec ad finem tantum ac pietatem externo quodam ritu nutriendum instituta; sed res sensibiles, quibus divina inest virtus a Deo tributa, quæque gratiam efficiunt in iis, qui illa, obicem non ponentes, recipiunt (7). Baptismo enim novus homo generatur; Confirmatione miles Christi constituitur, Spiritu Sancto vestitur et ad certandum bonum certamen fidei roboratur; Eucharistia tamquam divino pane vires ejus augetur; Pœnitentia a peccati

(1) Joann. I, 14. (2) Id. id. 12, 16. (3) Id. X, 10. (4) 2 Petr. I, 4.
(5) Conc. Trid. sess. VII in proem.—Can. 32 Dist. 2 de consecr.—S. Aug. Ep. 106. (6) Conc. Trid. sess. VII. (7) Tertul. *De præscript.*

vulnere sanatur; Extrema unctione in mortis periculo constitutus a peccatorum reliquiis abstergitur, alleviatur, et si ad salutem æternam expedit, sanitati redditur; Ordine Dei ministri, Ecclesiæ rectores et fidelium parentes spirituales constituuntur: Matrimonio denique vitæ corporalis propagatores sanctificantur, ut Ecclesiæ filii multiplicentur.

At vero præclarissima hæc dona atque instrumenta salutis nobis invidens adversarius noster diabolus, semper quidem, his vero maxime temporibus, per rationalistarum et hæreticorum sophismata, omnem catholicam de sacramentis doctrinam penitus subvertere conatur, nec tantum fidelium voluntatem ab illis suscipiendis removet, sed et mentes pertrahit ad ea nefarium in modum aspernanda.

Quapropter propriam nostri muneris partem exequentes, et ut sacramenta merito habeantur honore, sancteque et administrentur et recipiantur, sequentia monemus ac statuimus.

I. Animarum curatores, ceterique sacerdotes officii sui memores, fideles frequenter in sacris concionibus doceant, inculcent et explacent sacramentorum naturam, institutionem, necessitatem, virtutem, cæremoniarum significationem, atque eximios qui ex illis fructus promanant, si opportunis suscipiantur dispositionibus. Ad hoc utantur præcipue Catechismo Romano in parochorum usum a S. Pio V edito, ad duo potissimum intendentes; primum ut fideles intelligant quanto honore et cultu ac veneratione digna sint hæc cœlestia munera, deinde ut ipsis pie et religiose utantur, atque ita christianæ perfectionis desiderio exardescant, ut si Pœnitentiæ præsertim et sacræ Eucharistiæ saluberrimo usu aliquamdiu careant, plurimum damnum sibi attulisse existiment (1).

II. Ipsi quoque sacramentorum ministri meditentur officii sui dignitatem, ut fideles mysteriorum Dei dispensatores et cooperatores inveniantur (2). Si enim illorum causam et originem expectamus, Christus Deus omnium est auctor; si vim et efficaciam, gratia, quam Deus et Salvator noster in ara crucis meruit, ex iisdem nobis derivatur; si illos quibus conferuntur, animæ sunt immortales, et Christi morte redemptæ quæ per ipsa sanctificantur; si demum finem intuemur, æterna hominis in cœlo beatitudo, æternaque Dei gloria intenditur. Maxima igitur veneratione ac pietate pertractanda illa sunt et ministranda, ac non nisi conscientia pura ad ea conferenda accedere debent. Unde si fortasse gravi se culpa inquinatos senserint, sacramentali confessione, aut si confessarius desit, contritione perfecta se

(1) Conc. Rom. sub Bened. XIII, P. de Sacram. n. 32. (2) 1. Cor. IV, 1.

purgare festinent, preces ad Deum humiliter fundant, et sancte omnia peragant, ne dum aliis cœlum aperiunt, ipsi sibi viam sternant ad gehennam. Nam etsi certo credimus sacramenta divinam, quæ illis inest, virtutem numquam amittere, nihilque ipsis officere ministrorum improbitatem, scimus etiam impure ea ministrantibus æternam perniciem et mortem afferre: *sancta enim sancte tractanda sunt*, et si, ut ait Apostolus, sine ulla miseratione mori debuit qui irritam fecit legem Moysis; quanto magis deteriora meretur supplicia, qui Filium Dei conculcaverit et sanguinem testamenti pollutum duxerit, in quo sanctificatus est, et spiritui gratiæ contumeliam fecerit? (1)

III. Anathema quum dixerit Tridentina Synodus illum, qui receptos et approbatos Ecclesiæ catholicæ ritus in solemnibus sacramentorum administratione adhiberi consuetos aut contemni, aut sine peccato a ministris pro libitu omitti, aut in novos alios per quemcumque ecclesiarum pastorem mutari posse docuerit (2), præcipimus, ut omnia et singula in Rituali Romano præscripta adamussim summopere cum attentione observentur, nec alij adhibeantur libri quam quos Ordinarii locorum in usus sacros designatos habeant. Sciant quoque parochi prohibitum esse in sacramentorum administratione pro lingua latina uti vernaculo idiomate, nisi illis in partibus quibus adstantes alloquendi, aut quædam eisdem explicanda sunt. Tamen ut fidelibus innotescant quæ latina lingua proferuntur, eorum significationem vel in concionibus vel in catechesi sæpe exponant (3).

IV. Quum tribus perficiantur sacramenta, rebus videlicet tamquam materia, verbis tamquam forma, et persona ministri sacrum conferentis cum intentione faciendi quod facit Ecclesia, quorum si aliquid desit non perficitur sacramentum (4), caveant maxime sacerdotes illa dispensantes ne materiæ vel formæ aliquid desit, et in ipsa administratione actualem intentionem, aut saltem virtualem habere studeant, verba distincte et articulate pronuntient, memoriæ minime fidentes, sed ex Rituali legentes. In actione perficienda omnem corporis motum, vultus compositionem, vocis modulationem ita servant, ut vel ex hoc agnoscant adstantes divinum esse et venerabile quod peragitur, et ad cœlestia eorum mentes dirigantur. Locus in quo sacramenta dispensantur a pietatis affectu non abstrahat; vasa, libri, vestes quæ adhibentur, eo nitore sint, qui rei dignitati ac sanctitati respondeant.

(1) Hebr. X, 28 et seq.

(2) Conc. Trid. sess. VII, can. 13. (3) Conc. Trid. sess. VII.

(4) Conc. Florent. Decret. pro Armenis.

V. Etiam ab iis qui ad sacramenta suscipienda accedunt, sancta habenda sunt augusta hæc salutis mysteria, Moneantur itaque fideles, ut conscientia pura, mente devota, rite præparati, ac toto corporis habitu ad pietatem et munditiam composito accedant (1).

VI. Si qui vero sacramenta petierint, quos Ecclesia a sacris repellendos esse jure declarat, omni prudenti severitate uti debent dispensatores mysteriorum Dei ad illos, nisi obstacula removeant, ab eorum participatione arcendos; urget enim Domini præceptum: *nolite sanctum dare canibus* (2). Incapaces pie ac religiose edoceant; indignos, charitate Christi, summaque patientia, ut necessarias dispositiones procurent, impedimenta removeant, peccandi occasiones fugiant, sedulo et continuo hortentur. Sed quia nonnullis in casibus plura sunt quæ perpendi debeant, parochos monemus, ut, si res moram patiat, proprium Episcopum consulere non omittant.

VII. Quum ex Christi Domini præcepto «gratis accepta, gratis dispensanda sint» (3), et ab omni avaritiæ suspitione immunes esse sacerdotes summopere oporteat, nihil pro sacramentis ministrandis quavis de causa, vel occasione, directe vel indirecte exigant aut petant. Servandas tamen volumus laudabiles consuetudines ab Episcopis probatas quarum vigore, oblationes, ex occasione celebrationis sacramentorum, a fidelibus altaris ministris fiunt, uti statuit Lateranense Concilium sub Innocentio III.

VIII. Et quoniam nihil Deo acceptius esse potest, quam animabus ea communicare instituta, ex quibus Christi Jesu passionis fructus derivantur, sacerdotum omnino et parochorum præsertim in memoriam revocamus, semper promptos ad diligentissimos esse debere in hoc munere obeundo. Quacumque diei et noctis hora vocati fuerint nullam officio suo præstando moram interponant, maxime vero si necessitas urgeat vel epidemia in populo grassetur, ne illorum culpa aut negligentia contingat aliquando perire animam pretioso Agni immaculati sanguine redemptam. Pro paupere æque ac pro divite sint solliciti: ministri enim sunt Dei, penes quem non est personarum acceptio (4), et cui æqualiter est cura de omnibus (5). Nullis ergo deterreantur laboribus, ne quidem contagii periculo; bonus enim pastor non fugit sicut mercenarius, sed animam suam libenter ponit pro ovibus suis (6). Si (quod Deus avertat) eorum incuria contigerit aliquem sine sacramentis decedere, Episcopus gravissimis pœnis in eos animadvertere

(1) S. Carol. Borrom. Conc. Prov. V. (1) Matth. VII, 6.

(3) Matth. X, 8. (4) Rom. II, 11. (4) Sap. VI, 8. (6) Joann. X, 11.

debet (1) et quod terribilius est, Deus ipse in illos exurget, uti sæpissime per prophetas minatur (2).

IX. Sacramenta, quorum administratio jure ad parochos spectat, absque ipsorum licentia, saltem præsumpta, vel absque gravissimæ necessitatis causa, nullus sacerdos administrare præsumat, sacros canones quibus id prohibetur violando. Præsumptio vero non valet in sacramento Matrimonii, sed expressa ipsius parochi venia requiritur, aut licentia in scriptis tradita ad Episcopo, vel a Vicario generali, vel ab ipso parochi.

X. Ex Ritualis romani præscripto, in singulis ecclesiis parochialibus caute debent custodiri quinque libri videlicet: baptizatorum, confirmatorum, conjugio copulatorum, demortuorum, et status animarum (3).

XI. Præcipimus libros sacramentales, qui perpetuo servari debent, ex charta forti et pura fieri, bene compactos esse, atque ad singulas paginas numeris distinctos, ac parochiali sigillo obsignatos. Minime vero requiritur ut charta regio signo sit munita, sicut antea a civili potestate præceptum fuerat, ut vim probandi in judiciali foro haberent. In actorum descriptionibus claritas et mundities summa procuranda est, menda, emendationes et lituras caute vitando. Si quæ forte emendanda sint, in fine et ante subscriptionem adnotentur, ut emendatio fidem faciat. Adnotationes fieri vetantur quæ ad rem non pertinent, vel verba adhiberi, quibus alicui injuria vel infamia afferatur, tametsi veritate nitantur (4). Luculento aptoque caractere omnia scribantur; quod si parochus per se facere nequeat, aliena manu sacerdotis, quoad fieri possit, vel prudentis laici utatur; ipse vero parochus subscribat propria manu et signet. Curandum omnino est, ut atramentum adhibeatur, cujus color diutius persistere possit. Ad calcem uniuscujusque libri index apponatur, servato ordine alphabetico cognominum, ut facilius testimonia dari possint. Una, eademque formula in descriptionibus utatur in omnibus parœciis, eaque sit ab Episcopo præscripta. Denique sciant parochi, privative ad ipsos spectare librorum custodiam, prout sæpe declaravit S. Congregatio Concilii (5).

(1) Cap. *Quicumque* 122 De consecr. dist. 4.

(2) Ezech. XXXIII, XXXIV. (3) Rit. Rom. in fine.

(4) S. Congr. Ep. et Reg. in *Meliten*. 1780.

(5) S. Congr. Concil. 15 Sept. 1781.—2 Mart. 1860.

TITULUS II.

DE BAPTISMO.

Primum omnium sacramentorum locum tenet sanctum Baptisma, quod vitæ spiritualis janua est; per ipsum enim membra Christi, ac de corpore efficimur Ecclesiæ (1). Dicente Domino: «Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu Sancto, non potest introire in regnum Dei.» (2), clarissime evincitur, hoc regenerationis sacramentum, quo Filii Dei nominamur et sumus (3), omnino necessarium esse ad salutem, etiam parvulis, qui nihil quidem peccatorum in semetipsis committere poterunt, ut in iis regeneratione mundetur quod generatione contraxerunt, et ut exuentes veterem hominem, et novum, qui secundum Deum creatus est induentes (4), innocentes, immaculati, puri, innoxii ac Deo dilecti efficiantur, hæredes quidem Dei, cohæredes autem Christi (5) ita ut nihil prorsus eos ab ingressu cœli remoretur (6).

I. Tanta cum sit Baptismi dignitas ac necessitas, maxime curandum est, ut fideles ea omnia perspecta habeant, quæ ad hoc sacramentum referuntur. Parochi ergo omni studio ac diligentia fideli populo explicent illius necessitatem absolutam, effectus quos producit, characterem qui in anima baptizati imprimitur, spiritualem cognationem quam contrahunt patrini: nec omittant docere rituum ac cæremoniarum ejusdem significationem et venerationem his omnibus debitam.

II. Quum pueris infantibus nulla alia æternæ salutis comparandæ ratio, nisi eis Baptismus conferatur, relicta sit, facile intelligitur quam gravi culpa illi se obstringunt, qui eos sacramenti gratia carere patiantur diutius, quam necessitas postulet, quum præsertim propter ætatis imbellicitatem infinita fere vitæ pericula illis impendeant (7). Parochi, igitur quantum in ipsis est, invigilent studiosissime, ne quis infans ulla hominum culpa baptismo privetur, et sine eo decedens a supernaturali beatitudine perenniter arceatur. Parentes moneant ut filios suos, quam primum fieri possit, Ecclesiæ offerant baptizandos, et numquam tardius octavo a nativitate die.

III. Si mortis periculum immineat, statim etiam a laico baptizentur; nam etsi sacramenti hujus solemniter conferendi ministri ordinarii sint Episcopi et presbyteri, extraordinarii autem diaconi; in casu

(1) Conc. Florent. decret. pro Armen. (2) Joann. III, 5. (3) Joann. III, 1.

(4) Ephes. IV, 24. (5) Rom. VIII, 17.

(6) Conc. Trid. sess. V, decr. de peccat. original.

(7) Catech. Rom. p. II, cap. 2 n. 34.

tamen necessitatis omnis homo etiam hæreticus et infidelis potest valide baptizare, modo ea quæ ad substantiam baptismi pertinent debite servet (1). Si vero nemo præsto fuerit, qui illud peragere possit, parentes ipsi baptizare non reformident; nulla enim, eorum alterutro id faciente, oritur inter ipsos spiritualis conjunctio, nullumque impedimentum (2).

IV. Parochis incumbit vigilare, ut obstetriciam artem exercentes baptismi rite conferendi rationem optime calleant, immo omnes erudire quomodo privatim administretur, ne aliquid ex essentialibus desit, si necessitate compulsi baptizent.

V. Consuetæ cæremoniæ et ritus iis qui ex necessitate privatim baptizati fuerint, suppleantur quam primum in Ecclesia et a proprio parcho, qui diligenter perquirere debet de collato baptismo, ut sub conditione iterum sacramentum ministret, si rationabile adsit dubium de prioris validitate.

VI. Moneant obstetrices ut abortivos, etiam paucorum dierum, nisi evidentiæ præbeant corruptionis signa, baptizent sub conditione; ut in partu difficili, ubi prudenter dubitatur, an fœtus sit vivus eggressurus, illum interea eo in membro baptizent, quod casu jam prodierit, baptismum postea sub conditione renovando, si porro infans integer et vivus in lucem egrediatur (3). Ex Benedicti XIV doctrina etiam doceant, baptizandum esse sub conditione infantem cujus corpusculum, etsi nulla ipsius pars in lucem prodierit, aqua nihilominus, per siphunculum tingi queat, atque sub conditione etiam denuo baptizandum, si periculum evadat (4). Nec minus docendi sunt fideles de obligatione salutem æternam per baptismum procurandi fœtui clauso in sinu matris emortuæ, nam in re tanti momenti pluribus in locis lamentabilis observatur ignorantia et negligentia.

VII. Infantes expositi, si nullum collati baptismi indicium ferant, absolute baptizentur; si vero schedulam baptismi suscepti affixam habeant, sub conditione baptizandi sunt, servato nomine quod in illa appareat, nisi certa habeatur notitia personæ a qua schedula sit exarata, vel aliunde indubitatum desumatur indicium baptismatis rite collati (5).

VIII. Circa baptismum ab hæreticis datum, inquirendum est an servata fuerit debita materia et forma, ac si, peracta inquisitione,

(1) Cap. *Constat. de consecr. dist. 3.*

(2) Cap. *Ad limina* 7 caus. 30 quæst. 1.—Rit. rom. *De ministr. baptism. § Pater.*

(3) S. Thom. p. 3. quæst. 68.—Rit. rom. *De baptism.*

(4) Bened. XIV. *De syn. dicec. lib. VII, cap. 5.*—S. Congr. Conc. 12 Jul. 1794.

(5) S. Congr. Conc. 15 Januar. 1724.

adhuc rationabiliter dubitatur, iterandum erit. Ut recte procedant parochi Episcopum consulant, nisi urgens obstet necessitas ob mortis periculum.

IX. Aqua naturalis ad baptismi valorem adhibenda est, neque extra necessitatem licet alia uti, quam quæ solemniter benedicta sit, juxta ordinem in Missali romano præscriptum (1). Hæc benedictio sub gravi fieri debet tam in Sabbato sancto seu majoris hebdomadæ, quam in vigilia Pentecostes; et contraria, si alicubi viget, consuetudo prorsus eliminanda est (2). Extra prædictos dies non benedicatur aqua, nisi in casibus, et eo modo in Rituali romano præscriptis (3).

X. Fontes baptismales, qui in ecclesiis tantum parochialibus esse debent, nisi ob locorum distantiam, ut populi commodo consulatur, in alia ecclesia Episcopus fontem statuendum judicaverit, sint decenter ornati, reverenter septi et clave obserati (4). Vascula quoque chris-matis et sacri olei munda sint et propriam unumquodque inscriptionem habeat, ne quis error comittatur (5), atque in ipsa ecclesia, melius autem in loco decenti et clauso prope ipsum fontem asserventur (6).

XI. Stricte præcipimus ne unctio cum sancto oleo et sacro chris-mate fiat virgula mediante, sed pollice ipso inuncto, ut in Rituali præscribitur (7) et declaratum fuit a S. Rit. Congregatione, contrariam praxim reprobando (8).

XII. Cavendum vel maxime est ut verba, quibus forma baptismi absolvitur, distincte proferantur eo ipso tempore, quo in baptizandi caput infunditur aqua quanta opus est, et cum continuata voluntate faciendi quod facit Ecclesia.

XIII. Baptismus extra veræ necessitatis casum sub gravi administrandus est in Ecclesia et numquam in aulis, cameris, vel aliis privatis locis, prout a jure statuitur, quod etiam de oratoriis privatis intelligi debet (9). Nec licet in sacristia illud conferre.

XIV. Catholica mater Ecclesia vult, ut iis qui per baptismum adoptionem filiorum Dei recipiunt, nomen imponatur alicujus, qui propter excellentem animi pietatem et insignes virtutes in sanctorum cum Christo regnantium numerum relatus est, ut nominis similitudine ad virtutis imitationem excitentur, et ipsum quem imitari studeant in terris advocatum habeant in cœlis (10). Unde ex vetusta ipsius Ecclesiæ

(1) S. Rit. Cong. 7 Dec. 1844. (2) Rit. Rom. *De mater. bapt.* (3) Id. id.

(4) Rit. Rom. *De Baptismo.*—S. Carol. Borr. Conc. III prov.

(5) Rit. Rom. ibid. (6) S. Carol. Borr. loc. cit.—S. Rit. Cong. in *Ariminen* 16 Jun. 1663. (7) Rit. Rom. *Ordo baptism.*

(8) S. Rit. Cong. 9 Maji 1857.—31 Aug. 1872 in Toletana.

(9) Clementin. lib. III, tit. 15. (10) Catech. Rom. p. 11. *De sacram. bapt. n. 75.*

sanctione vetitum est, ne obscœna, fabulosa aut ridicula, vel inanium deorum, vel hominum impiorum nomina baptizandis imponantur (1), Quare Parochi curent ut potius nomina dentur quæ in Romano Martyrologio, cujus exemplar in qualibet Ecclesia servari jubemus, aut aliis probatis menologiis laudantur. Ne autem eadem in una familia habeantur nomina, præsertim inter fratres, consulant parochi ut parentes alia eligant, vel saltem aliud addatur ut facilius distinguantur.

XV. Ex veneranda et antiqua Ecclesiæ Catholicæ consuetudine patrini seu fidejussores in baptismo ministrando adhiberi debent, qui veluti spirituales parentes ac pedagogi censentur, a quibus ad omne pietatis officium institui possint, donec in virum perfectum, juvante Domino, crescant, præsertim si a parentibus vel tutoribus catholica eorum educatio negligatur. Patrinorum officia sequentibus S. Augustini verbis comprehenduntur. «Debent patrini levatos admonere ut castitatem custodiant, justitiam diligant, charitatem teneant, et ante omnia symbolum et orationem Dominicam eos doceant, decalogum etiam et quæ sunt prima christianæ religionis rudimenta (2). Maxime vero dolendum est, hoc nobilissimum officium nostris temporibus nimium negligi, sive ab iis quibus patrini deligendi cura esse debet, sive ab ipsis qui sanctam hanc curationem in se suscipiunt. Non ergo omitant parochi, hujus muneris præstantiam, et coram Deo et Ecclesia debitum, fideli populo inculcare, eumque edoceant, spiritualis hujus tutelæ administrationem nullatenus committendam iis, qui eam gere fideliter, accurate ac christiano more nolint aut nequeant (3).

XVI. Prohibendos itaque a patrinorum munere præcipimus infideles, hæreticos, schismaticos, excommunicatos, manifeste impios, aut ad aliquam ex damnatis sectis pertinentes, communionem paschalem negligentes, publicos concubinarios, aliosque in Rituali romano recensitos (4), qui omnes ne quidem tamquam alterius procuratores admittendos statuimus. Religiosos utriusque sexus ab hoc officio canones prohibent (5); clericos vero in sacris constitutos hortamur ne illud facile suscipiant.

XVII. Opportunum censemus, ut ad vitandas difficultates ac quæstiones præveniendas, semel in anno (initio Quadragesimæ), populo denuntientur hi omnes qui patrini esse prohibentur. Si vero parochus antequam ad baptismum ministrandum vocetur, intelligat patrinum indignum electum fuisse a parentibus, illos tempestive doceat legem

(1) Bened. XIV. Const. *Omnium sollicitudinum*. (2) Catech. Rom.
(3) Id. id. (4) Rit. Rom. *De patrinis*. (5) Can. 103 et 104 dist. De Consecr.

Ecclesiæ atque prudenter inducat ad alium designandum. Si autem indignus inopinato se præsentet, sacerdos ipsi honesto modo significet ab Ecclesiæ lege prohibitam esse ejus admissionem; illum vero coram aliis nullatenus objurget, quinimo facile permittat ut ceu testis honoratus assistat, baptizandum minime tangens; et ne in aliud tempus dilato baptismo, infans periculo exponatur sine eo decedendi, absque ullo etiam susceptore baptizet (1).

XVIII. Servandam præcipimus Concilii Tridentini legem qua statuitur, ut unus tantum, sive vir, sive mulier, juxta sacros canones, vel ad summum duo, unus et una, baptizatum in fonte suscipiant, ne ex patrinorum munere exorta cognatio inter plures facile prohibeat matrimonium (2).

XIX. Ministrato baptismo, quæ ad ipsum pertinent accurate in libro baptizatorum describat parochus, atque sine cunctatione faciat, et in ipsa die, nisi gravioribus curis impediatur. Nemo suæ memoriæ fidat, neque in chartulas rem tradat, sed ea in libro quamprimum notet et describat.

XX. Commendamus ut ad exemplum Beatissimæ Dei Genitricis Mariæ, et ex more antiquitus tradito, mulieres puerperæ ad Ecclesiam accedant, a parochio, vel ab alio sacerdote ab ipso delegato, benedictionem accepturæ, et de prole accepta, quam amantissimæ matri Ecclesiæ genuerunt, Deo gratias agant. Benedictionem tamen prohibemus donari illas, qui ex illegitimo concubitu, vel ex solo civili vinculo contentæ prolem susceperunt (3).

TITULUS III.

DE CONFIRMATIONE.

Militia quum sit vita hominis super terram (4), in qua caro concupiscit adversum spiritum (5), atque colluctatio nobis est adversus principes et rectores tenebrarum harum (6), quumque nullus coronandus sit, nisi qui legitime certaverit (7), saluberrimo Dei beneficio factum est, ut qui in baptismo regenerantur ad vitam, post baptismum roborentur ad pugnam (8), et per impositionem manus Episcoporum, et per Spiritum Sanctum, *pleni* quodammodo efficiantur christiani (9), ad confitendum et glorificandum nomen Domini Jesu Christi; ideoque

(1) Conc. prov. Ultrajecten. 1865.—Tit. IV, cap. 2.
(2) Conc. Trid. sess. XXIV. cap. 2 *De reform. matrim.*
(3) S. Cong. Concil. 18 Jun. 1858.—31 Jun. 1867.
(4) Job. VII, 1. (5) Galat. V, 17. (6) Ephes. VI, 12.
(7) 2. Timoth. II, 5. (8) C. *Spiritus Sanctus* 2 dist. 5 De consecr.
(9) Can. *Omnes* 1. id. id.

in fronte uti in verecundiæ sede, confirmandus inungitur, ne Christi nomen confiteri erubescat, et præcipue crucem ejus, quæ judæis quidem est scandalum, gentibus autem stultitia (1); propter quod signo crucis signatur (2).

I. Monemus ergo fideles omnes, et parochi iterum iterumque eis inculcent, ut sacramentum Confirmationis, quo in baptizatis gratia sanctificans augetur, et additur robur Spiritus Sancti tam ad firmiter credendum, quam ad fidem strenue profitendam, et bonum certamen certandum, imprimaturque character indelebilis, suscipere et a filiis suis suscipi minime negligant. Qui autem cum ad Confirmationem possint accedere, illam respuunt ac negligunt, gravis peccati reatu tenentur (3); quamvis enim continuo transituris sufficiant regenerationis beneficia, victuris tamen necessaria sunt Confirmationis auxilia (4), quæ tanto studiosius sunt a fidelibus quærenda, quanto acriora hisce miserrimis temporibus ministerium iniquitatis parat certamina. Hæc præ oculis cum haberet ven. mem. Pius IX, sic Episcopos allocutus fuit: «vobis peculiaris erit cura, ut fideles omnes tempestive suscipiant sacramentum Confirmationis per quod, *summo Dei beneficio, specialis gratiæ robur confertur* ad fidem catholicam in gravioribus etiam periculis constanter profitendam (5).

II. Parochi de diebus quibus sacramentum ministrandum erit, tempore præsertim pastoralis visitationis, fideles præmoneant, et ipsius originem, naturam, vim, dignitatem, characterem, fructus, cæremonias ex Catechismi Romani doctrina explicent, insinuantes in primis sacramentum esse vivorum, ac proinde ad illud licite et fructuose suscipiendum requiri ut nulla lethali culpa inquinatus accedat confirmandus; secus enim characterem quidem, non vero gratiam sanctificantem acciperet, immo novam graviorem culpam admitteret, et fieret sacrilegii reus. Qui ergo teneriori ætate sacramentum ipsum nondum susceperunt, sacramentali confessione prius mündent animas suas, et hortentur ut sacrosancta Eucharistia se reficiant, si forte ad eam antea jam fuerint admissi, nihilque obstet ad communionem accipiendam.

III. Curandum etiam maxime erit, ut in confirmatorum animis alte defixum maneat cœleste donum ipsis collatum, ut agnoscentes militiam, cujus tesseram acceperunt, in agonem strenue descendant, ac prælia Domini invicte prælientur ad quæ armati ac instructi fuerunt,

(1) 1. Cor. I. 23. (2) Conc. Flor. decr. pro Armen.
(3) Bened. XIV. *Etsi pastoralis*. (4) Can. *Omnes* supr. citat.
(5) Encycl. *Nostis*.

memores verborum summi ducis Christi: «omnis qui confitebitur mē coram hominibus, confitebor et ego eum coram Patre meo; qui autem negaverit me coram hominibus, negabo et ego eum coram Patre meo qui in cœlis est» (1).

IV. Nulla ætas præscripta est pro hoc sacramento suscipiendo, atque olim infantibus post Baptismum statim Confirmationis quoque sacramentum conferebatur (2). Et quamvis aliis in nationibus invaluit consuetudo ut non confirmarentur nisi qui rationis usum attigerint; in Hispania nostra, ea veteri servata disciplina, quacumque ætate confirmatio confertur.

V. Solemnis hujus sacramenti administratio decori pompa celebretur, quæ apta sit ad pietatem excitandam. Mature conveniant in Ecclesia confirmandi et orationibus quæ in initio dicuntur intersint, nec ab Ecclesia discedant, nisi postquam Episcopus postremam benedictionem fuerit impertitus; nam etsi declaratum fuerit validam esse confirmationem, ideoque neque sub conditione iterandam esse, ommissa prima et generali manuum impositione (3), procurandum omnino est, ut adsint jam omnes dum illa peragitur, et orationes dicuntur quibus super ipsos imploratur Spiritus Sancti gratia. Quapropter vel januæ antea claudantur, minime aperiendæ nisi post benedictionem, vel vigilantissime custodiantur, si ob augustiam loci illas apertas esse conveniens foret.

VI. Omnes etiam adstantes devotis orationibus animoque ad pietatem et religionem composito assistant, atque ab omni strepitu et inani confabulatione absterneant, prout loci sanctitas et sacramenti dignitas exigunt.

VII. Patrini munus in confirmatione obeat unus tantum, sive vir, sive mulier juxta sexum confirmandi, sitque jam confirmatus (4), et si fieri possit diversus a patrino baptismi. Patrini esse nequeunt qui in baptismo sponsores esse prohibentur, atque vitricus aut noverca insuper excluduntur (5). Sufficit ut manum dexteram ponant super humerum vel scapulas confirmandi, quin necesse sit ut parvulos suis ulnis levatum sustineant (6).

VIII. Singuli confirmandi exhibeant schedulam a parcho acceptam, in qua nomen et cognomen ipsorum et parentum referantur. Si quæ vero nomina in baptismo tributa fuerint a christiana professione

(1) Matth. X, 32, 33. (2) Bened. XIV. De Syn. dicec. lib. VI, c. 11, n. 3.
(3) S. C. de Propag. Fide 6 Aug. 1840. (4) Pont. Rom. *De confirmandis*.
(5) Ex cap. *In catechesim*. 100. De consecr. Dist. IV.
(6) Bened. XIV, Instit. VI, § 16.

aliena, Episcopus in Confirmatione alia imponat, et a parochio in libro adnotentur, nam confirmatorum nomen et cognomen in speciali libro inscribi debent, juxta regulas in Rituali romano descriptas. Si qui ex aliena parœcia ad Confirmationem accedant, præter quam quod parochus in suo libro eorum nomina referat, separatim vero ab elencho priorum parochianorum, ad ipsorum parochum schedulas transmittat, qui eas in suo etiam parochiali libro adnotabit.

TITULUS IV.

DE SANCTISSIMO EUCHARISTIÆ SACRAMENTO.

Cœlesti nos pane cibare voluit benignissimus Deus, ut qui filii ejus nominamur et sumus (1), cœlestes homines simus (2) et occurramus in virum perfectum (3), conformes facti imagini Filii ejus (4). Hoc nobis tribuit ipsemet Christus Filius Dei, panis vivus qui de cœlo descendit (5), quique sciens quia omnia dedit ei Pater in manus, cum dilexisset suos qui erat in mundo, in finem dilexit eos (6), et in qua nocte tradebatur, divitias sui amoris in nos velut effudit (7), panem in Corpus, vinum in Sanguinem suum convertens et dicens: accipite et manducate; hoc est corpus meum quod pro vobis tradetur.... accipite et bibite, hic est sanguis meus, qui pro vobis effundetur: hoc facite in meam commemorationem (8). His igitur verbis instituit Eucharistiam, quæ hoc sibi proprium habet, ut sit sacrificium simul et sacramentum; nam quatenus conficitur et ad Deum honorandum immediate refertur, sacrificium est: peracta consecratione, quatenus ad hominum refertur usum, sacramentum est. Nunc autem de hoc tantum dicendum et decernendum intendimus.

I. Commune hoc quidem est sanctissimæ Eucharistiæ cum cæteris sacramentis, symbolum esse rei sacræ et invisibilis gratiæ formam visibilem; verum illud in ea excellens et singulare reperitur, quod reliqua sacramenta tunc primum sacrificandi vim habent, cum quis illis utitur; at in Eucharistia ipse sanctitatis auctor ante illius usum est: nondum enim Eucharistiam susceperant Apostoli de manu Domini, cum vere tamen ipsi affirmaret Corpus suum esse quod præbebat. Et semper hæc fides in Ecclesia Dei fuit, statim post consecrationem verum Domini nostri Corpus, verumque ejus Sanguinem sub panis et vini specie una cum ipsius anima et divinitate existere;

(1) 1. Joann. III, 1. (2) 1. Cor. XV, 48. (3) Ephes. IV, 13.
(4) Rom. VIII, 29. (5) Joann. VI, 51. (6) Id. XIII, 1. 3.
(7) Conc. Trid. sess. XIII, cap. 2. (8) 1. Cor. XI, 23, 25.

sed Corpus quidem sub specie panis, et sanguinem sub vini specie ex vi verborum, ipsum autem Corpus sub specie vini, et sanguinem sub specie panis, animamque sub utraque vi naturalis illius connexionis et concomitantia, qua partes Christi Domini, qui jam ex mortuis resurrexit non amplius moriturus, inter se copulantur; divinitatem porro propter admirabilem illam ejus cum corpore et anima hypostaticam unionem (1).

II. Hanc Sacrosanctæ Tridentinæ Synodi doctrinam, quam firma fide credimus et profiteamur, doceant parochi, concionatores, cæteri que sacerdotes, ut fidelis populus ad adorandam Ssmam. Eucharistiam excitetur, ad gratias Deo ex corde reddendas pro tam ineffabili dono inflammetur, et ad divinum panem quo anima de Deo saginatur (2) suscipiendum fervido accedat amore. Quoniam enim sanctissimi hujus Sacramenti multo plures, quam aliorum sacramentorum usus a nobis fieri, multoque uberiores ex eo, quam ex aliis, fructus percipi possunt; idcirco sancta mater Ecclesia antiquissimo instituto illud asservari et adhiberi jussit, ut cœlestis cibi copia fidelibus, qui eo refici petant, præsto semper sit; ut ægrotantibus tamquam viaticum præbeatur; ut in tabernaculis veluti in throno gratiæ habeatur. et demum populi adorationi proponatur.

III. Venerabilis Eucharistia nedum in cathedralibus et collegiatis ecclesiis asservari potest et debet, sed etiam in parochialibus quibuscumque, licet pauperioribus (3), adeo ut culpa gravetur parochus ille qui, etsi ad paucas horas, eam in sua Ecclesia deesse patiat. Similiter habenda est in Ecclesiis regularium utriusque sexus (4) atque in illis ubi cura animarum exercetur uti sunt filiales parochiarum, dummodo Missa frequenter saltem celebretur per sacerdotem adscriptum, qui ibidem constanter ministret, et necnon sacella hospitalium et hospitiorum puerorum et senum (5). Cæteris interdicitur nisi ex legitima et immemorabili consuetudine, vel ex privilegio apostolico (6). In Ecclesiis cathedralibus necnon in parochialibus amplioris magnitudinis, ubi plures celebrantur functiones sacræ et frequens populus ad communicandum accedit, duo haberi licet tabernacula, uti ex perantiqua consuetudine habentur, unum in capella quæ longe distet ab altari majori in qua Corpus Christi asservetur pro comunione fidelibus distribuenda, et pro infirmis reficiendis, alterum in

(1) Conc. Trid. sess. XIII, cap. 3. (2) Tertulian. *De resurrect. carn.* C. 8.
(3) S. Cong. Conc. 22. Mart. 1694. (4) S. Cong. Conc. 11 Mai. 1614.
(5) S. R. Conc. 7 Mai. 1857. (6) Bened. XIV. Const. *Quambis*.